

[Pia Kjærsgaard]

afgjort med det samme. Jeg synes ikke, ministeren kan slippe af sted med at sende sin ordfører på talerstolen. Ministeren må gå op og fortælle, om han opfatter det som en trussel, og fortælle om konsekvensen, inden Folketinget beslutter sig vedrørende den trussel.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Groves sidste indlæg var ejendommeligt; nu blev der pludselig talt om myter, og pressemødet i Blågårds Kirke blev brugt som en myte. Det var ikke nogen myte; det fandt sted. Myter har faktisk aldrig fundet sted, og hr. Grove kan slå op i ordbøgerne og se, hvad myte betyder.

Men det er spørgsmålet om trusler, det er spørgsmålet om Folketingets flertals ret til at ytre sig. Jeg har en rimelig lang erfaring i dette hus, og jeg har været vant til – også som minister – at når et folketingsflertal ytrede sig i en sag, var det god skik, at man normalt fulgte det.

Jeg mindes august 1982, hvor jeg havde meddelt Folketinget, at jeg agtede at nedlægge nogle seminarier. Venstres daværende ordfører og hr. Bertel Haarder samlede et flertal i Folketinget imod nedlæggelse af seminarier. Jeg mente, det var forkert, hvad dette flertal gjorde, men jeg bøjede mig for det, og jeg opgav tanken.

Sagen havde så den lidt pudsige snørkel, at 14 dage senere sad hr. Bertel Haarder i undervisningsministerstolen, og hans første initiativ var at fremkomme med et lovforslag, der nedlagde seminarier. Det er så bare en pudsighed ved sagen.

Men jeg fandt, at det var god skik, at når et flertal i dette hus udtalte sig imod nedlæggelse af seminarier, så var det ikke min opgave at forsøge at køre det frem. Jeg mener, det er et led i arbejdsfaconen her i huset, og det er helt i skoven at begynde at tale om trusler i den sammenhæng.

Formanden:

Hr. Grove har ordet for den sidste korte bemærkning inden næste ordfører.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg ved ikke, hvad nedlæggelse af seminarier kommer denne sag ved, ud over at det fremhæver fru Dorte Bennedsen.

Det, det drejer sig om her, er, at der blev skrevet et brev, som ville pålægge ministeren at administrere lovgivningen på en måde, som der ikke var hjemmel for, og derfor kunne ministeren selvfølgelig heller ikke følge de henstillinger, der var i brevet, om at give en bred humanitær opholdsret her.

Det kunne man ikke, for det giver loven ikke mulighed for. Det har aldrig været intentionerne i den lovgivning, at man kunne give opholdstilladelse i stor stil. Man ved ikke engang, hvor mange mennesker der skulle have det. Jeg har ikke hørt noget tal fra forslagsstillerne eller fra nogen af oppositionens ordførere for, hvor mange mennesker det drejer sig om. Det er jo helt tilfældigt; der har ikke engang været sagsbehandling om, hvordan man vil give denne humanitære opholdstilladelse, hvorfor man vil give den, af hvilke grunde. Der har ikke været noget; det er helt tilfældigt, at man nu siger, at nu skal der ske noget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er mindre end et år siden, at Det Radikale Venstre indbød til, hvad jeg måtte opfatte som seriøse drøftelser om vores grundlov, vort demokrati og vores forfatning. Jeg spørger mig selv i dag, hvad det egentlig var meningen at der skulle komme ud af det. Når man ser De Radikales forslag i dag, må man konstatere, at det er mere middelalderligt end Jyske Lovs fortale. Dengang lød det med meget pompøse ord over Danmark:

»Med lov skal land bygges. Loven skal være ærlig, retfærdig, billig efter lands sædvane, så alle mænd skal vide og forstå, hvad lov siger, og være ej gjort eller skrevet til nogen mands særlige gunst.«

Der var også engang, da de europæiske strømninger om statsmagtens adskillelse og borgernes dermed forstærkede retssikkerhed og lighed lød over Danmark, sådan at myndighederne skulle adskilles, så de kunne holde hinanden i skak og dermed sikre lighed for loven. Sådan var det engang, i 1849, i 1953.

Et par menneskealdre efter den første grundlov lød det fra en af landets mest respekterede penneførere: »Ingen over Folketinget.« Jeg føler, at vi i dag er ved at ophøre med at